

*Op het moment dat ik dit schrijf zit er duidelijk voorjaar in de lucht.
De vogels bouwen nestjes.
De bomen en struiken botten uit.
Het is Pasen geweest!
Over zeven maanden hopen we weer een vrouwendag te vieren.
Na een paar jaar "vasten" vanwege corona.
Vol verwachting kijken we daar naar uit.
Onwillekeurig denk ik zelf terug aan die eerste keer – lang geleden in 1971.
Hoe was dat toen?*

Ook een vrouwendag – de allereerste na een tijd van "vasten" door de kerkscheuring eind jaren zestig. Ik zat toen op de jongevrouwenvereniging in Kampen. Ik heb nog steeds een paar vriendinnen uit die tijd. We liepen toen tegelijk achter de kinderwagen, ontmoetten elkaar op het consultatiebureau, kletsten heel wat af met elkaar. Inmiddels is de kinderwagen vervangen door een rollator. De blonde, bruine, rode en zwarte koppies zijn zichtbaar of minder zichtbaar grijs geworden. Maar de ontmoetingen blijven hartverwarmend. Je pakt de draad zo weer op. Je zegt tegen elkaar: "Jij bent toch echt niks veranderd". Maar onze spiegels weten wel beter!

Oké, terug naar die eerste keer. Wat leefden we toe naar die dag: op zaterdag met de trein van Kampen naar Zwolle. Riet Vrijmoeth (inmiddels Maria) leidde die eerste keer. Ik weet nog haar openingszin: "En dames, kunnen jullie thuis een beetje loslaten? En is de soep voor morgen al klaar?" Want ja, zo was nog de rolverdeling ruim vijftig jaar geleden. We hebben inmiddels de heling van de breuk van destijds mogen beleven. En dan nu ook weer een eerste vrouwendag van de kerken in nieuwe samenstelling. Ongetwijfeld op een heel andere wijze dan toen.

Destijds hielden veelal predikanten in de ochtendbijeenkomst een doorwrocht referaat. 's Middags was er dan een bespreking, waarbij we de spreker vragen konden stellen. Wat waren wij ijverig. Wij maakten tijdens het verhaal driftig aantekeningen en leverden braaf onze vragen in. En aan het einde van de dag verzonden wij jaar in jaar uit een hartelijke groet aan onze toenmalige koningin Beatrix door het sturen van een telegram.

Nu ziet het programma er heel wat eigentijdser uit. Maar wat blijft is: het contact met de andere zusters. Hoe waardevol is dat!

De vrouwendagen zijn voor mij altijd hoogtepunten geweest.
De herinneringen aan veel van die dagen buitelen in mijn hoofd over elkaar heen.
Bijvoorbeeld die keer dat we met een groep vrouwen uit Emmeloord met de trein naar Rotterdam gingen en van de conducteur een waarschuwing kregen omdat we ons wel heel luidruchtig gedroegen.
Maar ja, je had met elkaar gewoon een schoolreisjesgevoel.

Of die keer dat we zo'n enorme dorst hadden na afloop van de dag.
De soep die we 's middags kregen aangeboden bij de lunch was wel heel pittig geweest.

Dus samen maar iets drinken in een restaurant dat we onderweg aandeden.

Ach, er stond een grote rij mensen voor de deur.

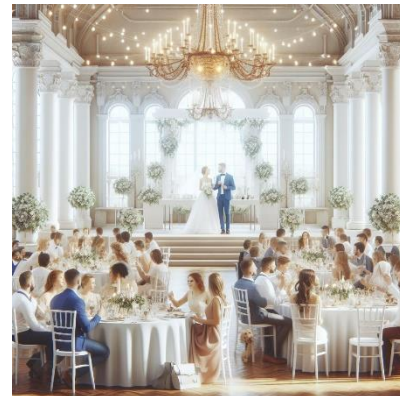
Het restaurant bleek afgehuurd voor een receptie.

Maar de oudste dame uit ons gezelschap zei: "Kom, we sluiten ons gewoon aan in de rij.

We nemen lekker wat te drinken en we vertrekken weer.

Op een receptie zijn er toch altijd heel veel mensen die niemand kent."

En ja, hoor – het liep voortreffelijk!

En hoe we ooit Enschede onveilig maakten.

We reden er heen in verschillende auto's.

Maar alleen de chauffeuse van de eerste auto wist de weg.

Zo reden we in file door een stad met vele verkeerslichten, die we in Emmeloord nauwelijks hadden.

Een ware ramp!

Hoe konden we bij elkaar blijven als het licht weer eens op rood sprong...

Gelukkig bereikten we de kerk zonder boetes voor de diverse verkeersovertredingen waaraan we ons schuldig maakten.

Hoe dan ook, wat een warme herinneringen aan deze dagen.

Iets dat ik iedereen gun.

Daarom: kom, zie, proef en geniet!

Vrouwendag

Verdieping op de Veluwe

Roerend en hartverwarmend: een kerk vol vrouwenstemmen

Ontmoeting en omzien naar elkaar

Uitermate geslaagde mix van jong en minder jong

Woord van God dat centraal staat en allen verbindt

Eten met elkaar in goede harmonie

Nunspeet, gastvrij dorp

Delen en dienstbaar zijn

Aandacht ook voor de alleengaande

God loven en prijzen in lied en gebed

Saphia Schaeffer